

Prædiken til Pinsedag

Johs. 14, 22-31

”I er ligeglade?” ”Er vi ligeglade?” ”Ja, I er”
”Det er simpelthen ikke sandt, hvert eneste menneske her i byen slår knuder på sig selv for at få Bianca til at føle sig hjemme. Hvorfor tror du, hun har så mange steder, hun skal hen, og så meget arbejde at gøre? Hvad? Det er på grund af dig! Det er fordi alle disse mennesker holder af dig. Vi skubber hendes kørestol. Vi kører hende på arbejde. Vi kører hende hjem igen. Vi vasker hende. Vi giver hende tøj på. Vi får hende op om morgenen. Vi lægger hende i seng om aftenen. Vi bærer hende, og hun er ikke lille, Lars. Bianca er en stor, stor pige! Og det her er faktisk ikke let for os - for nogen af os - men vi gør det. Og vi gør det for din skyld - så sig ikke til mig, at vi er ligeglade”, og hun smækker døren og går ind til sig selv. Denne lille dialog mellem Lars og hans elskede svigerinde, Karin, stammer fra filmen ”Lars og den virkelige pige” - ”Lars and the real girl”. Men problemet er, at Bianca ikke er en virkelig pige, det er hun kun i Lars’ hoved. Hun er en dukke, købt over internettet. Lars er en knudemand, han passer sit arbejde, har venner; men ingen kan komme tæt på, heller ikke broren og svigerinden. Lars tåler ingen berøring - også i bogstaveligste for-

stand - man kan jo miste. Elskelig er han, men ekstremt sky. Og så en dag præsenterer han familien for en kæreste, for Bianca. Han installerer hende i brorens hus - selv bor han i nabohuset. Alle gør gode miner til slet spillet - det er ikke let - men den lille by går med til det - selvfølgelig griner de bag hans ryg - men alle lader som om Bianca er virkelig. Hun får arbejde som model i byens tøjforretning. Hun er med i en strikkeklub. Hun bliver oven i købet medlem af skolebestyrelsen. Og Lars, den indelukkede, kommer ud. Han skal jo præsentere hende for byen og køre hende rundt, og på den måde deltager han i alt, han får et nyt og udadvendt liv. På grund af Bianca - og på grund af byens mennesker. De holder så meget af ham og vil ham det godt. Men Bianca bliver syg og dør og bliver begravet, og som præsten siger: ”Lars bad os om ikke at være klædt i sort i dag. Og det gjorde han for at fortælle os, at det ikke er nogen almindelig begravelse. Vi er for at fejre Biancas usædvanlige liv. Fra sin kørestol rakte Bianca ud mod os og bevægede os alle på måder, som vi aldrig kunne have forestillet os. Hun var en lærer. Hun lærte os mod. Og Bianca elskede os alle, især Lars,

især ham". Men Lars er kommet ud af sin skal, og livet kan begynde eller rettere fortsætte i et nyt lys. Og det ved vi fra filmens slutning, at det vil.

Det er en fin, lille og temmelig usædvanlig film. Og den er først og fremmest meget menneskelig. Den handler om det sårbare menneske og det sårbare menneskeliv. Lars kunne have været mødt med foragt og latterliggørelse, han kunne være sendt væk, gemt væk, isoleret, men noget bryder gennem skallen, og som Karin siger: Vi gør det for din skyld, fordi vi holder af dig. Fordi vi er alt andet end lige glade. Bianca bliver en katalysator for alt dette, og ingen er uforandrede ved mødet med hende - eller med den rigtige Lars, han som får lov til at blive sig selv. Og derfor får lov til at leve et virkeligt liv. Også selv om mange sikkert bagefter grinende vil sige: det var ham med dukken. Men det betyder ikke noget, for det nye, virkelige liv er så meget desto vigtigere.

Nogle gange er vi nødt til at bruge den lille fortælling for at kunne sige noget om den store fortælling, for at kunne nærme os den og måske begynde at fatte dens virkelighed. Vi har faktisk kun den lille fortælling som vindue ind til den store. Pinseberetningen er på en måde også en lille fortælling om nogle bange mænd, der har lukket sig inde bag låste døre, bange for at bevæge sig ud i livet, fordi det kan koste dem livet. Og risikoen var jo rigtig nok, der er ikke gået to måneder efter Jesu korsfæstelse. Det er bedre ikke at risikere noget. Og da de endelig tør gå ud i livet, ja, så er risikoen der, både for

forfølgelse, men også for latterliggørelse, for som det også hedder i pinseberetningen i Apostlenes gerninger: "Alle var ude af sig selv, og i deres vildrede spurgte de hinanden: 'Hvad skal det betyde?' Men andre spottede og sagde: 'De har drukket sig fulde i sød vin'". Også selv om Peter må forsikre dem: "Disse folk er ikke berusede, som I tror, det er jo kun en tredje time på dagen", dvs. kl. 9 om formiddagen. Foragten og latterliggørelsen ligger lige for. Så der er tale om en meget menneskelig fortælling, om nogle mennesker, der kommer ud af deres skal og bliver parat til det virkelige liv, hvad end det kan koste. Og kom til at koste for rigtig mange af dem. Men det var virkeligt, og det var vigtigt.

Men først og fremmest er denne fortælling et vindue ind til en større virkelighed. Der, hvor det ikke kun er livet, men det evige liv, det drejer sig om. Guds altgennemtrængende liv. Det evige liv, der baner sig vej som tunger af ild, som en gennemstrømmende varme, der vækker til live igen. "Og med ét kom der fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem". Og intet kan stoppe det liv. Det er den store virkelighed bag vores lille virkelighed. Uanset baggrund, uanset sprog, uanset alle ydre omstændigheder, så er dette noget andet og mere. Det er Helligåndens liv, Guds evige liv. Og nyt liv og nyt mod til os: "Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt

til jer. Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!" En talsmand er en, der taler til os, men også taler på vores vegne, en fredens talsmand, livsmodets talsmand. Det er Guds virkelighed ind i vores verden. For her er vores virkelighed, det er her, vi kan handle og tale og elske og håbe og tro. Her blandt mennesker. Det hørte og forstod folkeskaren i Jerusalem, og derfor gik de sammen ca. 3000 mennesker i dette troens og håbets og kærlighedens fællesskab, som vi kalder kirke. For kirke er jo ikke en bygning, ja, det er det også som her i Sct. Clemens smukke rum med al naturens skønhed lige uden for, som vi er omgivet af også herinde, som trænger sig ind til os, som viser, at der er en større sammenhæng, som kirken her har sin plads i.

Men kirke er fællesskabet på tværs af århundreder og på tværs af landegrænser og kulturer. Her tales virkelighedens sprog, sådan at vi hver især har mulighed for at høre det hvert på vores sprog. Kirke er vores lille fortælling, der har fået plads i den store fortælling, og kirke er, hvor det evige liv baner sig vej ind i vores liv og åbner for det. Hvor alt det, der truer, hvor alle vores knuder og berøringsangst, hvor mørke og lidelse og skyld bliver mødt af fred og trøst. Af barmhjertighed og frelse. For at tale med de store ord, som også er virkelighedens ord. Det er pinsens budskab, at livets Gud giver os mod til at leve vores liv, så det bliver et virkeligt liv. En film - i al fald hvis den har noget på hjerte - slutter dér, hvor livet igen

kan begynde, hvor noget større har fået mulighed. "Slut" stod der på de gamle film eller "the end" - men faktisk er det ikke slutning, men begyndelse. Det er pinsens budskab, som Jesus siger til disciplene, så deres liv kan begynde igen: "Rejs jer, lad os gå herfra". Amen.

Susanne Gregersen

Sct. Clemens Kirke, Randers.

Salmer: 290 - 448 - 282 - 294 - 287 - 5

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk